

Για να σωθεί η Πατρίδα: Σχολεία πατριδογνωσίας.

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός.

Ένα σε κάθε ενορία.

“Έσκασε σαν βόμβα στην γειτονιά”. “Έπεσαν από τα σύννεφα οι κάτοικοι της περιοχής”. “Δεν έδωσε ποτέ δικαιώματα”. Είναι οι γνωστές αφόρητες κοινοτοπίες που εκτοξεύουν οι ...δαιμόνιοι απεσταλμένοι των καναλιών, όταν καλύπτουν ένα αποτρόπαιο, ειδικό έγκλημα και μάλιστα όταν σχετίζεται με παιδιά.

Ξεβράστηκαν τελευταία δύο υποθέσεις παιδεραστίας. Θύματα μικρά, ανήλικα κορίτσια. Στο άκουσμα τέτοιων φρικτών πράγματι ειδήσεων, η οργισμένη αντίδραση του κόσμου συνοδεύεται με προτροπές ποινών όπως: κρέμασμα, εκτελεστικό απόσπασμα, ευνουχισμός και πολλά άλλα που δεν μπορούν να καταγραφούν...

Όμως, γιατί δεν υπάρχει καμμία αντίδραση, όταν σε σχολικά βιβλία προωθείται και διαφημίζεται, αυτό που όλοι μετά βδελυγμίας καταδικάζουν; Διαβάζω ότι το υπουργείο “Παιδείας” παρακολουθεί εκ του σύνεγγυς τις υποθέσεις, γιατί εμπλέκονται εκπαιδευτικοί – τι να πει κανείς; – και σίγουρα θα λάβει αυστηρότατα μέτρα. Γιατί δεν επιδεικνύει την ίδια στάση και στο

θέμα των βιβλίων; Γιατί ανέχεται σε σχολικά βιβλία να υπάρχουν κείμενα, που περιγράφουν με εντελώς αθώο, σχεδόν παροτρυντικό τρόπο, το έγκλημα της παιδεραστίας; (Και ποιος δεν σκέφτεται ότι ίσως τα παιδιά “εμπνεύστηκαν” από τα σχολικά κείμενα; “Αφού το γράφουν τα βιβλία Γλώσσας και το επαινούν, γιατί να μην το δοκιμάσω”; (Το έχω ξαναγράψει και ξανατονίσει ότι όλοι οι ειδικοί και επιστήμονες που ασχολούνται με την γλώσσα και την διδακτική της, γνωρίζουν πως δεν υπάρχουν αθώα παραμυθάκια και ότι κάθε γλωσσικό κείμενο -κυρίως αυτά που απευθύνονται σε ανώριμα και αθώα παιδιά του Δημοτικού- ακόμα και ένα πρόβλημα μαθηματικών, προάγει συγκεκριμένες αξίες και στάσεις ζωής). Μήπως αυτό ονομάζεται, δεν είμαι νομικός, ηθική αυτουργία; Άρα, “διά να δικαιούται να ομιλεί”, πρώτα να καθαρίσει το υπουργείο την “κόπρο” των βιβλίων που φέρουν την υπογραφή του και κατόπιν να τιμωρήσει.

Συγκεκριμένα, για του λόγου το αληθές, παραθέτω κείμενο, το οποίο περιέχεται στο «τετράδιο εργασιών» του μαθήματος «Νεοελληνική Γλώσσα», Α΄ Γυμνασίου (σελ. 16). Δηλαδή απευθύνεται σε παιδιά 12-13 ετών, που μόλις εγκατέλειψαν το δημοτικό σχολείο. Τίτλος του «Οσάκις». Υποτίθεται ότι απόσκοπεί στην γλωσσική και πνευματική καλλιέργεια μαθητών της Α΄ Γυμνασίου:

Ο καθηγητής της φιλολογίας έριχνε κάθε μέρα το μπαλάκι. Όλη η τάξη το έπιανε σαν ένα γαργαλιστικό μήνυμα. Το πετούσε ο ένας στον άλλον. Χαράς ευαγγέλια. «Οσάκις...» άρχισε τη φράση του ο **φιλόλογος**.

«**Ναι. Ναι. Ο Σάκης! Ο Σάκης!**» φώναζαν όλες μαζί οι μαθήτριες γελώντας. Κι ο καθηγητής τρελαινόταν. «Οσάκις...» επαναλάμβανε τονίζοντας τη λέξη σαν να έλεγε «σκάστε». «Ο Σάκης! Ο Σάκης!» ακουγόταν πάλι από κάτω και το γέλιο έδινε κι έπαιρνε.

Ο καθηγητής δεν μπορούσε να ξεχωρίσει ποιες από τις μαθήτριες ήταν οι δράστες. Η λέξη – μπαλάκι κυλούσε ακαριαία σε κλάσμα δευτερολέπτου μέσα από τα χείλια τους που ήταν κρυμμένα στο κάτω μέρος του σκυμμένου τους κεφαλιού. Νόμιζε πως απλώς επαναλάμβαναν τη λέξη. Πως τις ερέθιζε αυτή η λέξη. Δεν ήταν όμως έτσι. Άλλο πράγμα το «Οσάκις» κι άλλος άνθρωπος «Ο Σάκης».

Ο Σάκης ήταν ηλεκτρολόγος με μαγαζί. Μεγαλύτερός τους, 20 με 25 ετών. Τα είχε φτιάξει με την Αλέκα. Μια από τις μαθήτριες της τάξης. Ψηλή

κι αδύνατη, με κοντά ξανθά μαλλιά και μεγάλα καστανά μάτια, μακρύ λαιμό και μακριά χέρια και πόδια, κάπως ξερακιανή, αλλά ζόρικη. Στα 15-16, όπως όλες τους. Η πρώτη που έβγαινε ραντεβού μήνες τώρα. Ο Σάκης την περίμενε το μεσημέρι στην άλλη γωνία κι οι άλλες μαθήτριες έτρεχαν από πίσω της να τον δούνε. Τα σχόλια έδιναν κι έπαιρναν. Ήταν ο πρώτος έρωτας της τάξης.

Ο καθηγητής φώναξε την πρώτη μαθήτριά, τη Μαρία, στο γραφείο του και τη ρώτησε. «Τι συμβαίνει με το «Οσάκις»; Γιατί αυτή η αντίδραση;»

«Δεν ξέρω, κύριε. Στο δικό μου θρανίο δεν ξέρουμε τίποτα. Το πήραν έτσι φαίνεται και το διασκεδάζουν» του απάντησε. Ρώτησε κι άλλες μαθήτριες. Μερικές δεν κρατήθηκαν και γελούσαν. Ο καθηγητής προσπάθησε να βγάλει από το λεξιλόγιό του τη λέξη «Οσάκις». Αυτή όμως αντιστεκόταν. Του έβγαινε αυθόρμητα, έστω και με κάποια καθυστέρηση. Τότε, όμως, γινόταν πανζουρλισμός. Σαν να την είχε στερηθεί η τάξη και ξεσπούσε «Ο Σάκης! Ο Σάκης!», φώναζαν ακόμα πιο δυνατά και γελούσαν με την καρδιά τους. Γιατί ήταν υπόθεση καρδιάς και όχι γραμματικής».

Ερωτώ: Τι διαβάζουμε εδώ; Περιγράφει ή δεν περιγράφει το κείμενο απόπλάνηση ανηλίκου;

Ερωτώ: Όπως παρουσιάζει το κείμενο αυτήν την σχέση, σαν κάτι το φυσιολογικό, το ακίνδυνο, δεν αποτελεί έμμεση παρότρυνση για επιδίωξη τέτοιων καταστρεπτικών σχέσεων; Μπορείς να περιγράψεις με χαζοχαρούμενο τρόπο μια τέτοια κατάσταση; Ποιος γονέας θα ανεχόταν η κόρη του «να βγαίνει ραντεβού» με εικοσιπεντάχρονο; Δεν πρόκειται για εξύμνηση της παιδεραστίας, του σιχαμερού αυτού εγκλήματος, για το οποίο ανατριχιάζουμε όλοι και στο άκουσμά του μόνον;

Και κάτω από το κείμενο «καμαρώνει», για εμπέδωση προφανώς, η εξής κρανιοκενής ερώτηση: «γιατί γελούσε η τάξη, όταν ακουγόταν η λέξη Οσάκις στο κείμενο». Τι θα απαντήσει το παιδί σε μια τέτοια «παραλυμένη» ερώτηση;

Κατά τα άλλα το υπουργείο εισάγει την σεξουαλική αγωγή από το νηπιαγωγείο ακόμη. Από την μια αιχμάλωτα, εξαρτημένα τα παιδιά από τις

νέες τεχνολογίες και το διαδίκτυο, στα οποίες έχουν δοθεί μεσιανικές διαστάσεις. Από την άλλη σεξουαλικές αγωγές, που ουσιαστικά είναι πυρήνας αποαθωποποίησης και πρόωρης ενηλικίωσης, πράγμα καταστρεπτικό για την ψυχική υγεία τους. Χώρος για την χαρά της μελέτης, του ευλογημένου κόπου που προσφέρει η ηλιόλουστη ελληνική Παιδεία, δεν απομένει.

Τι κάνουμε; Υπάρχει ελπίδα αλλά, πρώτον, «θέλει μελτέμι γερό, γεννημένο στην Τήνο, που να 'ρθει με την ευχή της Παναγίας να καθάρσει τον τόπο απ' όλων των λογιών της Τουρκιάς και της γηραιάς Ευρώπης τα απομεινάρια», (Ελύτης), και, δεύτερον, «απ' έξω μαυροφόρ' απελπισιά και χειροπιαστό σκοτάδι»: Σχολεία πατριδογνωσίας. Ένα σε κάθε ενορία -όπου υπάρχει φιλότιμος ιερέας- στα οποία θα διδάσκουν δάσκαλοι με ψυχή και Χριστό. Η εκκλησία πάντα στάθηκε ελληνοσώτεια. Οι καιροί απαιτούν Πατροκοσμάδες και δασκάλους, δασκάλες σαν αυτές που κράτησαν όρθια την Μακεδονία στα χρόνια του Αγώνα, που έγραφαν στους μαυροπίνακες, όχι με κιμωλίες, αλλά με το αίμα τους. Την πατρίδα το '21, την Μακεδονία, την Κρήτη, τα νησιά μας, την Θράκη κατοπινά, δεν τα ελευθέρωσε η Ευρώπη και καμιά συμμορία τύπου Τρόϊκας. Την ανέστησε η μαγιά, τα πνευματικοπαίδια του αγίου Κοσμά του Αιτωλού, του Δασκαλογιάννη και του Παύλου Μελά.

**Δημήτρης Νατσιός.
Δάσκαλος – Μέλος ΙΗΑ.
Κιλκίς.**

[INTERNATIONAL HELLENIC ASSOCIATION](https://professors-phds.com/)

Πηγή : <https://professors-phds.com/>